

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรทางจิตสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

กนกรัตน์ สุนใจ
วิทยาลัยนาฏศิลปจันทบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรโมเดลแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง และสร้างสมการถดถอยพหุคูณทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัย ที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ พหุคูณด้วยโปรแกรม LISREL 8.80

ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) การสนับสนุนทางสังคม (SSP) และการบริการชุมชน (CMS) มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 โดยทั้งสามตัวแปรร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 16 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

คำสำคัญ: ตัวแปรทางจิตสังคม/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ แรงจูงใจทางวิชาการ/ การสนับสนุนทางสังคม/
การบริการชุมชน

Relationship between Psychosocial Variables and Academic Achievement among Professional Certificate Students

Kanokrat Sunchai

Chanthaburi College of Dramatic Arts, Thailand

Abstract

The objective of this research was to study the relationship between academic achievement and positive self-concept, realistic self-appraisal, academic motivation, social support, methods of handling unfair treatment, community service, positive attitude toward school, and self-discipline variables by applying multiple regression methods. The sample consisted of 200 Bunditpatanasilpa Institute professional certificate students studying in academic year 2010. Research instrument include questionnaires of factors relate to academic achievement, and an achievement evaluation form. SPSS and LISREL 8.80 were used to analyze data.

It was found that three variables, academic motivation (AM), social support (SSP) and community service (CMS), had a multiple correlation of 0.40 with academic achievement (GPA), accounting for 16% of observed psychosocial variables, a result which was statistically significant at the .05 level.

The regression equation of standard scores was

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

Keywords: Psychosocial Variables, Academic Achievement, Academic Motivation, Social Support, Community Service

ความนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ซึ่งหากคนมีคุณภาพแล้ว ย่อมส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้า สังคมปัจจุบันได้ให้ความสนใจในการพัฒนาคนโดยให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษา เพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นได้พัฒนาศักยภาพเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นสุข จึงกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย โดยมุ่งเน้นให้มีศักยภาพทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ ได้เรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจ และความสามารถ ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีการวางแผนที่ดีสอดคล้องกับระบบการศึกษา และจำเป็นต้องมีข้อมูลสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพเพื่อช่วยให้การวางแผนบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด (กรมวิชาการ, 2545) ดังนั้นหลักสำคัญในการพัฒนาการศึกษานั้นจำเป็นต้องพัฒนาที่ตัวผู้เรียน คือ การที่ผู้เรียนได้รู้จักและเข้าใจลักษณะธรรมชาติของผู้เรียนเอง ผลที่เกิดกับผู้เรียนเป็นตัวชี้วัดที่ดีที่สุดในการบรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษา ซึ่งจะอยู่ในรูปของผลการเรียนรู้ เนื่องจากผลลัพธ์ของการศึกษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 องค์ประกอบ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (Academic Achievement) และผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการ (Non - academic Achievement) Gagne' and Briggs (1974, อ้างอิงจากบุญเรือง ศรีเหรียญ (2542) กล่าวว่าในส่วนของผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายองค์ประกอบที่น่าสนใจองค์ประกอบหนึ่งคือ เจตคติ เนื่องจากปัจจัยที่อาจเป็นทั้งตัวเสริมหรือตัวชะลออัตราการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ ซึ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เจริญงอกงามในด้านความรู้ ควบคู่กับคุณธรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพและความถนัดของตน จะเป็นกระบวนการในการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และเป็นการสร้างภูมิปัญญาให้แก่สังคม การพัฒนามนุษย์ทุกคนให้มีการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ และมีคุณภาพได้นั้น การศึกษามีบทบาทสำคัญ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่างๆ และการที่จะพัฒนาศักยภาพของคนให้บรรลุตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์นั้น ระบบการศึกษาควรจะต้องมีความหลากหลายในแง่ของกระบวนการเรียนรู้รวมทั้งการจัดการศึกษาจะพึงรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ จะต้องเชื่อมโยง วัด โรงเรียน ชุมชน และทุก ๆ ส่วนในสังคม นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องค้นพบว่าการลงทุนทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนทางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ผลตอบแทนอย่างน่าพอใจเท่ากับผลตอบแทนจากการลงทุนด้านวัตถุ (Physical Capital) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ UNESCO ในปี ค.ศ. 1993 ไว้ว่า ประเทศที่ประชาชนได้รับการศึกษาสูงจะเป็นประเทศที่มั่งคั่งทางเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ, 2544)

ประเด็นที่ยังคงได้รับความสนใจในการนำมาศึกษาตลอดคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความสามารถและศักยภาพในตัว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาสภาพการจัดการศึกษาในปัจจุบันซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานโดยพิจารณาจากการประเมินคุณภาพนักเรียนระดับประเทศ พบว่าความรู้ความสามารถในการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ (กรมวิชาการ, 2544) จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพนักเรียน ปีการศึกษา 2550 ค่าเฉลี่ยร้อยละผลสัมฤทธิ์ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นผ่านอยู่ในระดับพอใช้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2551) สิ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น นักเรียนขาดความรู้สึกร่วมกับโรงเรียน ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ในการศึกษาบุตร

สื่อการเรียนการสอนที่ไม่เพียงพอ เป็นต้น ซึ่งในทางจิตวิทยาเป็นที่ทราบกันแล้วว่าองค์ประกอบต่างๆ ในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียว เอมอร์ จังศิริปกรณ์ (2542) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ องค์ประกอบด้านสติปัญญาซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด และด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ เจตคติในการเรียน แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ควรหาวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น (กรมวิชาการ, 2541)

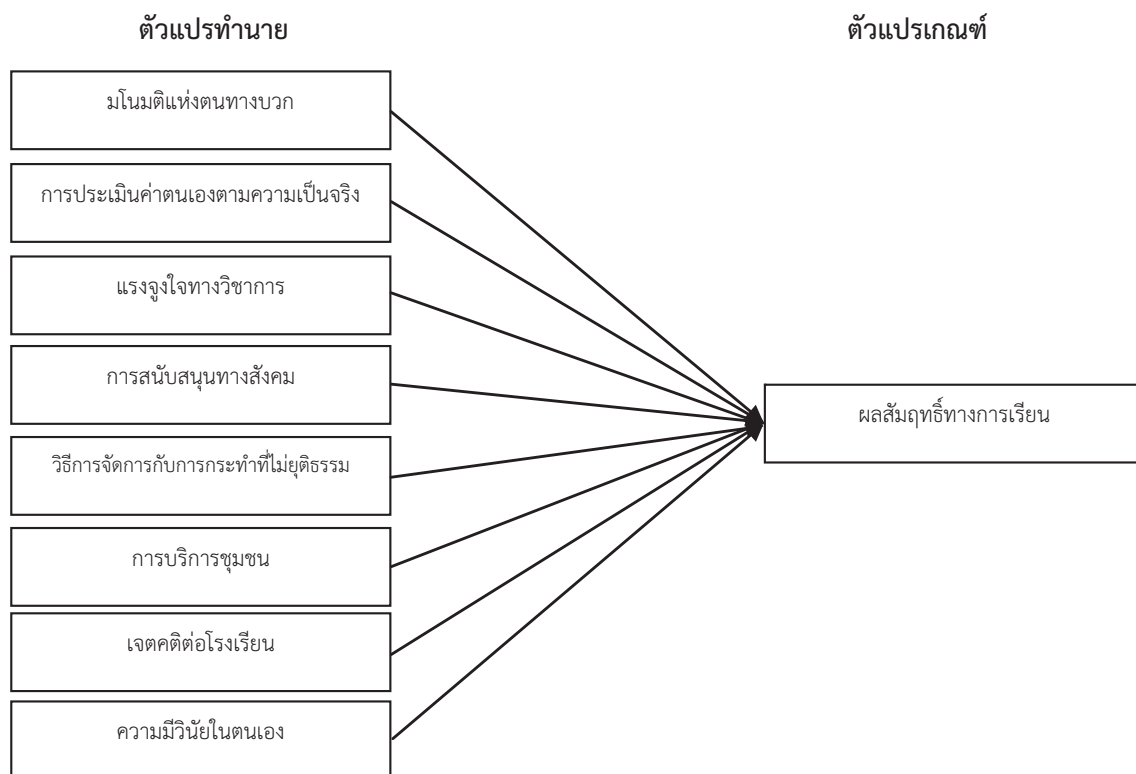
จากเหตุดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยทางด้านจิตสังคม ประกอบด้วย มโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในทุกๆ ด้าน และเป็นสารสนเทศที่สำคัญสำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในการนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อช่วยให้เข้าใจความสามารถของนักเรียนแต่ละคน พร้อมทั้งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองจนประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ กับตัวแปรทางจิตสังคม ประกอบด้วยตัวแปรมโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง
2. เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณ ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ ด้วยตัวแปรมโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการทำนายตัวแปรมโนคติแห่งตนทางบวก (Positive Self-Concept) การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง (Realistic Self-Appraisal) แรงจูงใจทางวิชาการ (Academic Motivation) การสนับสนุนทางสังคม (Social Support) วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม (Methods of Handling Unfair Treatment) การบริการชุมชน (Community Service) เจตคติต่อโรงเรียน (Positive Attitude toward School) และความมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline) ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) ที่ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชน และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน Lee (1984) และ Ting and Robinson (1998) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์พบว่า การสนับสนุนทางสังคม และทัศนคติของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ต่อคะแนนสอบมาตรฐาน Tracey and Sedlacek (1987) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง การสนับสนุนทางสังคม และการบริการชุมชน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการศึกษา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะมีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปร มโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง
2. ตัวแปรจิตสังคม ทั้งตัวแปรมโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถานศึกษาในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม 12 แห่ง จำนวนนักเรียน 3,558 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน รวมจำนวน 200 คน

วิธีการสุ่มขั้นตอนที่ 1 แบ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็น 12 แห่ง สุ่มจำนวนร้อยละ 30 ของจำนวนวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้งหมด ได้จำนวน 4 แห่ง ในขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ตามสัดส่วนของนักเรียนในแต่ละวิทยาลัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ แบ่งออกเป็น 9 ตอน คือ ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปของนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 มโนคติแห่งตนทางบวก มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .87 ตอนที่ 3 การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .88 ตอนที่ 4 แรงจูงใจทางวิชาการ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .88 ตอนที่ 5 การสนับสนุนทางสังคม มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .92 ตอนที่ 6 การบริการชุมชน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .92 ตอนที่ 7 เจตคติต่อโรงเรียน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .95 ตอนที่ 8 ความมั่นใจในตนเอง มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .77 และตอนที่ 9 วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม สำหรับข้อคำถามเป็นข้อความสำหรับให้นักเรียนพิจารณาเลือกว่าตรงกับหรือต่างกับการตัดสินใจของตนเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ คือ เก็บความรู้สึกนั้นไว้กับตนเอง ให้ค่า 1 คะแนน และเล่าความรู้สึกนั้นให้ผู้อื่นฟัง ให้ค่า 0 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ณ วิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ได้รับแบบสอบถามจำนวน 200 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะการแจกแจงของตัวแปร โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความโด่ง และค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรม SPSS

2. วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้โปรแกรม SPSS

3. วิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ 2 เทคนิควิธี คือ แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) โดยใช้โปรแกรม SPSS และโปรแกรม LISREL 8.80 Student Edition แบบเป็นขั้นตอน (Stepwise) เป็นการเลือกตัวแปรต้นเข้าสมการถดถอยพหุคูณ โดยใช้โปรแกรม LISREL 8.80 Student Edition

4. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของสมการถดถอยพหุคูณ โดยใช้ F - ratio

5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ที่เปลี่ยนแปลงระหว่างค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณตั้งต้นกับค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณตัวแปรเกณฑ์ โดยใช้ F - ratio

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายทั้งหมดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายทั้งหมดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) และผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทั้งหมดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) เป็นดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้ง 9 ตัวแปร คือ ตัวแปรตามเป็นเกณฑ์เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) และตัวแปรทำนายได้แก่ ตัวแปรมโนคติแห่งตนทางบวก (PSC) การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง (RSA) แรงจูงใจทางวิชาการ (AM) การสนับสนุนทางสังคม (SSP) การบริการชุมชน (CMS) เจตคติต่อโรงเรียน (PAS) ความมีวินัยในตนเอง (SDC) และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม (MHUT)

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายทั้งหมดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	GPA	PSC	RSA	AM	SSP	CMS	PAS	SDC	MHUT
GPA	1.000								
PSC	0.155*	1.000							
RSA	0.112	0.685**	1.000						
AM	0.207**	0.542**	0.627**	1.000					
SSP	0.295**	0.481**	0.510**	0.562**	1.000				
CMS	-0.024	0.488**	0.559**	0.619**	0.534**	1.000			
PAS	0.214**	0.444**	0.394**	0.523**	0.594**	0.493**	1.000		
SDC	0.158*	0.496**	0.561**	0.689**	0.516**	0.569**	0.522**	1.000	
MHUT	0.029	-0.153	-0.155*	-0.052	-0.038	-0.158*	-0.068	-0.150*	1.000

หมายเหตุ. ** $p < .01$, * $p < .05$

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นมากที่สุด แสดงว่า การสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับมโนคติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นน้อยที่สุด ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ที่มีค่าสูงสุด คือ ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการกับความมีวินัยในตนเอง มีค่า 0.689 ซึ่งแสดงว่าแรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 นั่นคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจทางวิชาการสูงก็จะมีวินัยในตนเองสูง ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่มีค่าต่ำที่สุด คือ ตัวแปรวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรมกับตัวแปรการบริการชุมชน มีค่าเท่ากับ -0.158 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน
(n = 200)

ตัวแปรทำนาย	แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน		
	b	SE b	β
Constant	0.11		
PSC	0.73	0.12	0.07
RSA	-0.60	0.12	-0.06
AM	2.14	0.11	0.24*
SSP	3.43	0.09	0.32*
CMS	3.79	0.09	0.36*
PAS	1.16	0.08	0.11
SDC	-0.45	0.11	-0.05
MHUT	-0.09	0.08	-0.01
Chi-square = 0.00, p-value = 1.00, R square = .18, R = .42			

หมายเหตุ. * $p < .05$; b = สัมประสิทธิ์การถดถอยของคะแนนดิบ SE b = ค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร β = สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน

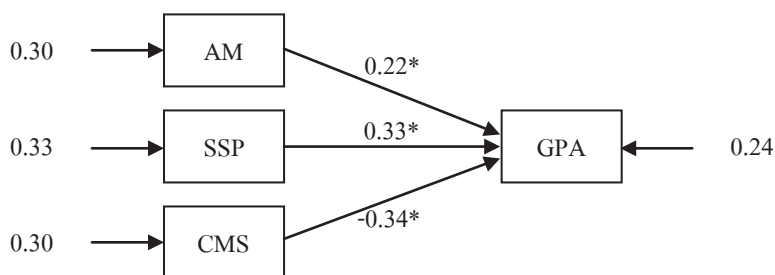
จากตารางที่ 2 แสดงว่า การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบใส่ตัวแปร (Enter) พบว่าตัวแปรต้นหรือตัวแปรทำนายทั้งหมดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.42 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดหรือการทำนาย เท่ากับ 0.18 นั่นคือ ตัวแปรทั้ง 8 ตัว สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 18 โดยที่ตัวแปรบริการชุมชน สามารถทำนายได้มากที่สุด รองลงมาคือ ตัวแปรสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ ตามลำดับ ส่วนตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้น้อยที่สุดคือ ตัวแปรการประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง ทั้งนี้ตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเพียง 3 ตัวเท่านั้น ได้แก่ ตัวแปรบริการชุมชน ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน เป็นการใส่ตัวแปรต้น หรือตัวแปรทำนายทั้งหมด แล้วเลือกตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุดเข้าสมการขั้นตอนละ 1 ตัว และตรวจสอบตัวแปรต้นที่เหมาะสมในสมการ ผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ 3 และภาพที่ 2

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน

	ขั้นตอนที่ 1			ขั้นตอนที่ 2			ขั้นตอนที่ 3		
ตัวแปรทำนาย	b	SE b	β	b	SE b	β	b	SE b	β
AM	-	-	-	-	-	-	0.226	0.093	0.225
CMS	-	-	-	-0.247	0.076	-0.253	-0.345	0.085	-0.354
SSP	0.276	0.064	0.295	0.403	0.073	0.430	0.335	0.077	0.357
Constant	1.973	0.245	-	2.405	0.274	-	2.183	0.284	-
R Square = 0.087			R Square = 0.133			R Square = 0.160			
R = 0.295			R = 0.365			R = 0.40			
Chi-square = 2.53			Chi-square = 2.47			Chi-square = 2.33			
(p = .00)			(p = .00)			(p = .80)			
df = 1			df = 2			df = 3			
CFI = 1.00			CFI = 1.00			CFI = 1.00			
SRMR = 0.01			SRMR = 0.01			SRMR = 0.01			
GFI = 1.00			GFI = 1.00			GFI = 1.00			
AGFI = 0.98			AGFI = 0.98			AGFI = 0.98			

หมายเหตุ. * $p < .05$

หมายเหตุ. * $p < .05$

ภาพที่ 2 โมเดลถดถอยพหุคูณในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน

จากตารางที่ 3 และภาพที่ 2 แสดงว่า การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) พบว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 และได้ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเท่ากับ 0.16 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ตัวแปรทั้ง 3 ตัว ร่วมกันทำนายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 16

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ระหว่างตัวแปรทำนายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) สรุปได้ว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficients) ได้ผลสรุปว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ตัวแปรบริการชุมชน มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การทำนายผล ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) ได้ร้อยละ 16 และสามารถสร้างสมการถดถอยพหุคูณทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ดังนี้

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ

$$GPA = 2.183 + 0.335(SSP) - 0.345(CMS) + 0.236(AM)$$

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

อภิปรายผลการวิจัย

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เฉพาะ คือ ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรการบริการชุมชน

แรงจูงใจทางวิชาการ มีความสัมพันธ์พหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ เพราะนักเรียนได้รับการเสริมแรง ได้รับขวัญและกำลังใจและมีความพึงพอใจในความสำเร็จ และความก้าวหน้าจึงทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) พบว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับ Tracey and Sedlacek (1987) พบว่าแรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์เป็นบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดงว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจทางวิชาการสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงตาม สอดคล้องกับ Cecil, Kimberly and Jacob (2003) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสำเร็จทางการศึกษาของนักศึกษาอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน พบว่า แรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์พหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ เพราะนักเรียนได้รับการช่วยเหลือ การตอบสนองตามความต้องการ กำลังใจ การส่งเสริมในด้านการเรียน การสนับสนุน และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จากสังคม โดยเฉพาะพ่อแม่ ครู และเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) ที่ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชน และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ting and Robinson (1998) พบว่าการสนับสนุนทางสังคม ทศนคติดต่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์ต่อคะแนนสอบมาตรฐานที่สูงกว่า และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tracey and Sedlacek (1987) พบว่าตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง การสนับสนุนทางสังคม

และการบริการชุมชน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการศึกษา สอดคล้องกับ Cecil, Kimberly and Jacob (2003) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสำเร็จทางการศึกษาของนักศึกษาอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน พบว่า การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับนพพร คำชูสงค์ (2548) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสายวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยสรุปพบว่า นิสิตปี 4 สายวิทยาศาสตร์ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านเพื่อนและครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01

การบริการชุมชน พบว่ามีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ อธิบายได้ว่า การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยนาฏศิลป์จะเน้นทักษะทางด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ มากกว่าทางด้านวิชาสามัญ และมุ่งที่จะส่งเสริมการเรียนในเรื่องการแสดง การวิจัย ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทำนุบำรุง และเผยแพร่วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติและชุมชน ดังนั้นการบริการชุมชนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ส่วนใหญ่จึงเป็นลักษณะของการออกเผยแพร่งานวิชาการทางด้านการแสดง นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ซึ่งในการออกเผยแพร่ทางด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ไม่สามารถกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมได้ ในการเผยแพร่แต่ละครั้งขึ้นอยู่กับผู้รับบริการ ซึ่งมีผลกระทบต่อเวลาเรียนของนักเรียนและครูผู้สอน ทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าเรียนได้ เรียนตามเพื่อนไม่ทัน และมีอาการเหนื่อยล้าจากการแสดงและการเดินทางจากผลศึกษาพบว่านักเรียนที่ออกไปบริการชุมชนมากเกินไปส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำลง

2. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ คือ โมโนมิติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง เจตคติต่อโรงเรียน ความมีวินัยในตนเอง และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งจากการศึกษา พบว่าตัวแปรทั้ง 5 ตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งผลที่ได้แตกต่างจากกรอบแนวคิดที่ได้ศึกษา

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพเฉพาะ ซึ่งมุ่งเน้นทักษะทางด้านนาฏศิลป์และดนตรี การเรียนการสอนจึงแตกต่างจากนักเรียน ในระดับมัธยมปลาย ซึ่งมุ่งเน้นความรู้ทางด้านวิชาการมากกว่าทักษะ การเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ นักเรียนจะต้องเรียนวิชาพื้นฐานเช่นเดียวกับนักเรียนระดับมัธยมปลาย ในขณะเดียวกันนักเรียนจะต้องเรียนวิชาชีพเฉพาะทั้งที่เป็นวิชาปฏิบัติเอก และวิชาโท ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการเรียนและการฝึกฝนเป็นอย่างมาก นักเรียนมีความรักและชอบทางด้านนาฏศิลป์และดนตรีมากกว่าทางด้านวิชาการ จึงหลีกเลี่ยงที่จะเรียนวิชาสามัญและวิชาทฤษฎี ค่านิยมของผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าศึกษาเพราะไม่มั่นใจในอาชีพ กระแสนิยมของวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามามีอิทธิพลต่อการเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษา จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับวิชาชีพเฉพาะจะเข้ามาเรียนเนื่องจากชอบที่จะแสดงออกทางด้านนาฏศิลป์และดนตรี เรียนตามความต้องการของพ่อแม่ ไม่ชอบเรียนในวิชาสามัญ ครอบครัวมีอาชีพเกี่ยวกับการจัดการแสดงนาฏศิลป์และดนตรี ไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนอื่นได้ เป็นนักเรียนพิเศษ เช่น พิการทางสายตา สมาธิสั้น เสียค่าใช้จ่ายน้อยและยังสามารถเรียนได้ถึงระดับปริญญาตรี และนักเรียนสามารถหารายได้จากวิชาชีพในระหว่างเรียนได้ และนักเรียนจะได้รับรางวัลตอบแทนในการออกเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นการบริการชุมชน นอกจากนั้นในการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อวิทยาลัยนาฏศิลป์จะวัดทักษะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี และศิลปะนิสัย ซึ่งเป็นการวัดทักษะปฏิบัติเท่านั้นและเป็นทักษะเฉพาะจึงไม่มีการวัดผลทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาสามัญ

การจัดการเรียนการสอน วิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นสถานศึกษามีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับประถมศึกษาและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ศิลปะ ช่างศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน ทำการแสดง ทำการวิจัยและให้บริการวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น และเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรมแห่งเดียวที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา จึงให้ความสำคัญมาตรฐานวิชาชีพเป็นลำดับที่ 1 คาดหวังให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติงานได้ การจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นทางด้านการฝึกทักษะปฏิบัติมากกว่าการศึกษาทางวิชาการ ดังนั้นบรรยากาศของการเรียน จึงไม่มีการแข่งขันทางวิชาการ นักเรียนจึงให้ความสำคัญในการเรียนวิชาเอกของตนเองมากกว่าการเรียนในวิชาสามัญ นักเรียนจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแปดกลุ่มสาระอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ นักเรียนที่ใกล้ชิดครูและคอยปรนนิบัติครูจึงมีโอกาสดำเนินการสนับสนุน ส่งเสริมต่อยอดและได้รับโอกาสในการออกแสดงเผยแพร่ด้านนาฏศิลป์และดนตรีซึ่งเป็นการฝึกประสบการณ์ การแสดงของนักเรียน และในขณะเดียวกันมีนักเรียนที่ไม่เคยได้รับโอกาสการแสดงในการแสดงความสามารถของตนเอง การเผยแพร่ด้านนาฏศิลป์และดนตรีบ่อยครั้งทำให้ครูไม่มีเวลาฝึกหัดและฝึกซ้อมนักเรียนเพิ่มเติมจึงต้องใช้นักเรียนในกลุ่มเดิม นอกจากนั้นยังขึ้นอยู่กับปัจจัยสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น นโยบายการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมที่มากเกินไป มีกิจกรรมที่มากเกินไป และใช้เวลาในการทำกิจกรรมซ้ำซ้อนกับการเรียนในวิชาสามัญ การเรียนการสอนเป็นลักษณะของการช่วยเหลือนักเรียน จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนเท่าที่ควร

จากปัจจัยข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า ตัวแปรโมเดลแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนเองตามความเป็นจริง เจตคติต่อโรงเรียน ความมีวินัยในตนเอง และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม จึงไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยนี้ ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคูณ และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ คือ แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชนโดยการสนับสนุนทางสังคม และแรงจูงใจทางวิชาการ มีผลเป็นทางบวกโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนการบริการชุมชน มีผลเป็นทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. ครู เป็นผู้มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ครูควรสร้างแรงจูงใจทางวิชาการ และช่วยให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียน และควรลดการให้นักเรียนมาช่วยในการบริการชุมชนโดยให้มีแต่พอเหมาะเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ครูสร้างแรงจูงใจทางวิชาการโดยการ (1) ใ้ให้นักเรียนเกิดความสนใจในตัว โดยใ้ให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยสร้างความกังวลใจในระดับพอเหมาะ (2) แข่งขันการร่วมมือ โดยใ้แข่งขันเป็นรายกลุ่ม (3) การชมเชยและตำหนิ ในการเรียนตามสถานการณ์ในการเรียนการสอนนั้น (4) บทเรียนหรือใ้งาน ครูจัดใ้ในสิ่งที่เขาสนใจและเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และควรช่วยใ้นักเรียนรู้ถึงความก้าวหน้าของตน (5) การใ้รางวัลและการลงโทษ โดยควรกระทำทันที และจัดใ้เหมาะสมกับสถานการณ์และเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนด้วย เป็นต้น

2. ผู้ปกครอง มีส่วนสำคัญเช่นกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนทางสังคม และควรช่วยสร้างแรงจูงใจทางวิชาการให้กับนักเรียนในการปกครอง ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียนที่เป็นลูกหลาน โดยการสนับสนุน (1) ด้านอารมณ์ โดยให้ความรัก ความเอาใจใส่ กล่าวยกย่อง ชมเชย ให้ความจริงใจ และตั้งใจฟัง (2) ด้านการประเมิน โดยให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อประเมินตนเอง (3) ด้านข้อมูลข่าวสาร (4) ด้านทรัพยากร ให้ความช่วยเหลือเรื่องเงิน แรงงานฯ ซึ่งการกระทำดังกล่าว ช่วยให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นส่วนหนึ่งของสังคม จึงประเมินสถานการณ์การเรียนในทางบวก

3. ผู้บริหารหน่วยงานการศึกษา ผู้บริหารมีส่วนสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน เนื่องจาก การที่ครูและผู้ปกครองจะสามารถสร้างแรงจูงใจทางวิชาการและช่วยให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียน รวมถึง การช่วยลดภาระบริการชุมชนของนักเรียนได้นั้นจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนทางด้านนโยบายและด้านกฎระเบียบ แนวปฏิบัติจากผู้บริหารหน่วยงานการศึกษาด้วยเช่นกัน เช่น นโยบายการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ผู้เรียน เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ระเบียบแนวปฏิบัติในการให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมบริการชุมชน เป็นต้น

การทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ เช่น นักเรียนระดับมัธยมปลาย สายวิทยาศาสตร์ในจังหวัดจันทบุรี นักเรียนระดับปริญญาตรีสายสังคมของมหาวิทยาลัยฯ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี สังเกตคณะวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 เป็นต้น

2. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาศึกษาในโมเดลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เช่น เทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ มีผลเพียงใดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวแปรทางด้านครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น

3. ควรนำตัวแปรตามหรือผลสัมฤทธิ์อื่น ๆ เข้ามาศึกษาในโมเดลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรจิตสังคมกับระยะเวลาการได้งานทำภายหลังสำเร็จการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจิตสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมปลาย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2541). *คู่มือพัฒนาโรงเรียนด้านการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิชย์.
- กรมวิชาการ. (2545). *รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- นวพร คำชูสังข์. (2548). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสายวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
- บุญเรือง ศรีเหรียญ. (2542). *การศึกษาองค์ประกอบทางการศึกษาที่สัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลการเรียนรู้และประสิทธิผลของโรงเรียน โดยใช้รูปแบบระดับลดหลั่นสอดแทรกเชิงเส้น. ปริญญาโททางการศึกษาศาสตร์ บัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2551). *ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพผู้เรียน ปีการศึกษา 2550*. สำนักทดสอบทางการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- เอมอร จังศิริภรณ์. (2542). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิทยาลัยคริสเตียน*. มหาวิทยาลัยคริสเตียน (5), 28-54.
- Cecil L. & Kimberly R., Jacob A. (2003). Relationship between Psychosocial Factors and Academic Achievement among African Students. *The Journal of Educational Research*. 96, 175-181.
- Sedlacek, W. E., & Brook, G. C. J. (1976). Racism in American education: A model for change. In A. C. McCool, (1984). Improving the admission and retention of Hispanic student – A dilemma for higher education. *College Student Journal*, 18(1), 28-36.
- Ting, S. R., & Robinson T. L. (1998). First-year academic success: A prediction Combining Cognitive and Psychosocial Variables for Caucasian and African Students. *Journal of College Student Development*, 39, 599-610.
- Tracey, T. J., & Sedlacek, W. E. (1987). Predicting college graduation using noncognitive variables by race. *Measurement and Evaluation in Counseling and Development*, 19, 177-184.